

μηδὲ τῆς ἐν Σάμῳ ἱερᾶς Λύγου (λιγαριᾶς) ἐξαιρουμένης.

Ἡ πόλις τῆς Δωδώνης ἐγένετο Ἐπισκοπικὴ Ἐδρα μετὰ τὴν ἐξάπλωσιν τοῦ χριστιανισμοῦ εἰς τὴν Ἑλλάδα, τελευταῖον δὲ ἀναφέρουν περὶ αὐτῆς οἱ συγγραφεῖς τοῦ ἔκτου μ. Χ. αἰῶνος.

Ἡ λίμνη τῶν Ἰωαννίνων τὸ πάλαι ὠνομάζετο *Παμβόσις*.

Τὰ Ἰωάννινα σήμερον εἶναι πρωτεύουσα τῆς Ἡπείρου, ἔδρα Μητροπολίτου, Νομάρχου καὶ στρατιωτικοῦ Διοικητοῦ. Ἔχουν δὲ πολλὰ καὶ καλὰ εκπαιδευτήρια καὶ φιλανθρωπικὰ καταστήματα, συντηρούμενα διὰ κληροδοτημάτων πλουσιῶν Ἡπειρωτῶν.

ΠΩΣ ΕΝ ΚΟΡΑΣΙΟΝ ΕΠΕΤΥΧΕ.

Πρὸ ἑβδομήκοντα περίπου ἔτων ἔζη εἰς ἓνα πτωχικὸν οἰκίσκον τῶν Παρισίων ὁ κ. Βονὲρ καὶ ἡ πτωχὴ οἰκογένειά του, συνισταμένη ἐκ πέντε ψυχῶν, τῆς συζύγου καὶ τεσσάρων τέκνων.

Ὁ κ. Βονὲρ ἦτο καλὸς ζωγράφος, ἡ δὲ σύζυγός του ῥάπτρια· ἀμφότεροι δὲ ἐκοπίαζον ἀπὸ πρωῒας μέχρι νυκτὸς καὶ μόλις ἐξήρκουν νὰ θρέψουν ἑαυτοὺς καὶ τὰ τέκνα των, τὸν Αὐγουστον, τὴν Ἰσοαδώραν, Ἰουλιέτταν καὶ Ῥόζαν.

Ἡ μήτηρ, ἐξαντληθεῖσα ἐκ τῶν πολλῶν κόπων ἀπέθανεν, ἐνῶ ἡ Ῥόζα ἦτο μόλις 8 ἔτων τὴν ἡλικίαν. Μετὰ τὸν θάνατον τῆς μητρὸς τὰ παιδία ἐτέθησαν ὑπὸ τὴν φροντίδα μιᾶς γυναικὸς, ἡ ὁποία τὰ ἔστελλεν εἰς τὸ σχολεῖον καθ' ἐκάστην.

Ἄλλ' ἡ Ῥόζα δὲν εὐχαριστεῖτο μὲ τὸ σχολεῖον, καὶ ἐξώδευε τὸν περισσότερον καιρόν της εἰς τὸ πλησίον τοῦ σχολείου δάσος. Τοῦτου ἕνεκα ὁ πατὴρ της, τὴν ἐπῆρεν ἀπὸ τὸ σχολεῖον καὶ τὴν ἔβαλεν ὑπὸ μίαν ῥάπτριαν διὰ νὰ μάθῃ νὰ ῥάπτῃ. Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ τὸ κοράσιον δὲν εὗρισκεν εὐχαρίστησιν καὶ μετ' ὀλίγον ἠσθένησεν.

Ὁ πατὴρ βλέπων, ὅτι ἡ Ῥόζα δὲν εἶχε κλίσιν διὰ τίποτε, τὴν ἐπῆρε μαζὺ του καὶ τὴν ἄφινε νὰ διασκεδάσῃ μόνῃ της εἰς τὸ σπουδαστήριόν της, ἐνῶ αὐτὸς κατεγίνετο εἰς τὸ ἔργον του — τὴν ζωγραφικὴν.

Ἐκεῖ μένουσα ἐπέρνα τὸν καιρόν της ἀντιγράφουσα ὅ,τι ἔβλεπεν αὐτὸν νὰ κάμνῃ. Τότε δὲ διὰ πρώτην φοράν ὁ πατὴρ της ἐνόησεν, ὅτι τὸ κοράσιον εἶχε μεγάλην κλίσιν εἰς τὴν ζωγραφικὴν, ὅθεν καὶ εὐθὺς ἤρχισε νὰ τὴν διδάσκῃ πῶς νὰ ζωγραφίζῃ. Ἐκτοτε δ' ἐπεδόθη εἰς τὴν ζωγραφικὴν ὁλοψύχως.

Μίαν ἡμέραν συνέθη νὰ ζωγραφίζῃ μίαν αἶγα, τόσον δὲ εὐχαριστήθη ἀπὸ τὴν ἐργασίαν της, ὥστε ἀπεφάσισε νὰ ζωγραφίζῃ μόνον ζῶα. Ἐπειδὴ δὲ δὲν εἶχε χρήματα νὰ προμηθευθῇ τύπους, ἔκαμνε μακροὺς περιπάτους εἰς τὴν ἐξοχὴν ἐργαζομένη ὅλην τὴν ἡμέραν εἰς τὸν ἀνοικτὸν ἀέρα. Ἡγάπα τὰ ζῶα καὶ ἠσθάνετο πόνον νὰ βλέπῃ αὐτὰ νὰ σφάζονται. Ἀλλ' ὁμῶς ἐπεθύμει νὰ μάθῃ νὰ ζωγραφίζῃ τὰ παθήματα των. Ὅθεν ἐσύχναζεν εἰς τὰ σφαγεῖα τῶν Παρισίων, καὶ καθίζουσα ἐπὶ δέματος ἀχύρων ἐζωγράφιζε τὰ σφαζόμενα ζῶα, ἐνῶ βουκόλοι καὶ κρεοπῶλαι τὴν περιεκύκλονον θαυμάζοντες.

Εἰς τὴν νέαν κατοικίαν, ὅπου αὐτὴ μὲ τὸν ἀδελφὸν καὶ τὰς ἀδελφάς της, κατώκησαν ὁμοῦ, ἡ Ῥόζα ἔκαμεν ἐπὶ τοῦ δώματος ἀνθῶνα, ἐφύλαττε δὲ ἐκεῖ ἐν ἀρνίον, τὸ ὁποῖον μετεχειρίζετο ὡς τύπον. Συχνότατα δὲ ὁ ἀδελφός της τὸ ἐλάμβανεν εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ τὸ κατεβίβαζεν εἰς τὴν ὁδὸν διὰ νὰ βοσκήσῃ, ἔπειτα πάλιν τὸ ἀνεβίβαζεν εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ δώματος κατοικίαν, ἥτις ἦτο εἰς τὴν ὀροφὴν τοῦ ἔκτου πατώματος!

Ὅταν ἦτο 19 ἔτων ἡ Ῥόζα ἔστειλε δύο ἐλαιογραφίας εἰς τὴν ἑκθεσὶν τῶν ὠραίων τεχνῶν, οἱ δὲ κριταὶ ἐπῆνεσαν αὐτάς. Τοῦτο ἐνεθάρρυνε πολὺ τὴν Ῥόζαν.

Εἰς τὸ 27 ἔτος τῆς ἡλικίας της ἡ περίφημος ζωγραφία της, «Ὁ Κανταλία Βοῦς» ἔλαβε τὸ χρυσοῦν βραβεῖον καὶ ἡγοράσθη ὑπὸ τῆς Ἀγγλικῆς Κυβερνήσεως· ἡ δὲ Γαλλικὴ Κυβέρνησις τῇ ἐπεμψε δῶρον ἀργυροῦν ἀγγεῖον, τὸν δὲ πατέρα της διώρισαν διευθυντὴν τοῦ Δημοσίου Σχολείου τῶν Τεχνῶν διὰ κοράσια. Ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν ἐπέζησε νὰ ἀπολαύσῃ τοὺς καρποὺς τῆς νέας του θέσεως ἀποθανὼν κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος.

Ἀπὸ τοῦδε ἡ Ῥόζα εἶχε τόσας παραγγελίας, ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ τὰς προφθάσῃ. Τέσσαρα δὲ ἔτη μετέπειτα ἔκαμε ζωγραφίαν τινὰ παριστάνουσαν *Παρήγουριν ἱππῶν*, ἡ ὁποία ἐθαυμάσθη πολὺ ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ Ἀμερικῇ, ἐπωλήθη δὲ εἰς Ἀγγλὸν τινὰ ἀντὶ 40,000 φρ.!

Ἡμέραν τινά, ἀφοῦ εἶχε κατασταθῇ διάσημος, ἡ αὐτοκράτειρα Εὐγενία εἰσῆλθεν εἰς τὸ σπουδαστήριόν της χωρὶς νὰ τὴν προειδοποιήσῃ περὶ τούτου καὶ τὴν εὗρεν ἐργαζομένην. Εἰς τὴν ἐμφάνισιν τῆς αὐτοκρατείας ἡ Ῥόζα ἐσηκώθη νὰ τὴν ὑποδεχθῇ, ἀλλ' ἡ αὐτοκράτειρα τὴν περιέβαλεν εἰς τὰς ἀγκάλας της καὶ τὴν ἐφίλησεν. Ἀφοῦ δὲ περιῆλθε τὸ σπουδα-

στήριον ἢ Αὐτοκράτειρα ἀνεχώρησε καὶ τότε μόνον ἢ Ῥόζα εἶδεν ἐπὶ τοῦ στήθους της κρεμáμενον τὸ παράσημον «τοῦ Σταυροῦ τῆς Λεγεώνας τῆς Τιμῆς,» τὸ ὁποῖον ἦτο τὸ ὑψίστον, τὸ ὁποῖον ἢ Αὐτοκράτειρα ἠδύνατο νὰ τῇ δώσῃ. Τοῦτο ἐκάρφωσεν ἐπὶ τοῦ στήθους της, ὅταν τὴν ἐνηγκαλίσθῃ χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃ ἢ Ῥόζα.

Τοιαύτῃ ἡ ἱστορία τῆς Ῥόζας Βονέρ. Ἐὰν δὲ τινὲς τῶν μικρῶν συνδρομητριῶν μου ἐπιθυμοῦν νὰ διακριθοῦν ὅπως ἢ Ῥόζα εἰς τὴν ζωὴν ταύτην, πρέπει νὰ ἐργασθοῦν ὡς εἰργάσθῃ ἐκείνη, διότι ἡ τιμὴ καὶ ἡ εὐημερία ἀποκτῶνται μόνον διὰ πολλῶν κόπων. Ὅταν ἠρωτήθῃ πῶς κατώρθωσε νὰ γείνῃ τόσον καλὴ ζωγράφος, ἀπεκρίθη· «Ἡ τέχνην ἀπαιτεῖ καρδίαν, νοῦν, ψυχὴν, σῶμα. Οὐδὲν ὀλιγώτερον δύναται νὰ κερδήσῃ τὴν εὐνοίαν της. Ἐγὼ τὴν ὑπανδρεύθην. Αὕτῃ εἶναι ὁ σύζυγός μου, ὁ κόσμος μου, τὸ δειρὸν τῆς ζωῆς μου, ὁ ἀήρ, τὸν ὁποῖον ἀναπνέω. Οὐδὲν ἄλλο γνωρίζω, τίποτε ἄλλο δὲν αἰσθάνομαι, περὶ οὐδενὸς ἄλλου δὲν συλλογοῦμαι. Δὲν ἔχω κλίσιν διὰ τὴν κοινωνίαν ἐν γένει. Ἐπιθυμῶ δὲ νὰ γείνω γνωστὴ μόνον διὰ τῶν ἐργῶν μου!» Οὕτω πρέπει νὰ φρονῇ, νὰ αἰσθάνηται καὶ νὰ ζῇ ὅστις θέλει ἐπιτυχίαν εἰς τὴν ζωὴν ταύτην καὶ μακαριότητα εἰς τὴν μέλλουσαν.

Η ΑΝΟΙΞΙΣ.

Λεγόνουν τὰ χιόνια στὰ βουνά, κ' αἱ βρύσαις ἀναλύνουν,
Κ' οἱ ποταμοὶ τὸ βεῦρά των πάλιν ἀναλαμβάνουν.
Τὰ δάση φαίνονται παιδρά, τὰς ὄψεις μας ἐλκύουν,
Κ' αἱ πεδιάδες ἀνθηραὶ καὶ εὐσμοὶ προβάλλουν.

Ὁ ἥλιος ὑφώνεται, τὴν σφαῖράν μας θερμαίνει,
οἱ κῆποι ἀναβάλλουσι κ' ἐνδύνονται τὴν δρόσον.
Τὴν φωνὴν ἢ χειρὶδὼν νὰ ξαναυρῇ πηγαίνῃ
καὶ ἡ ἀηδὼν τὸ ἄσμα της ἀρχίζει κάθε τὸσον.

Τ' ἀρνία πηδοῦν καὶ χαίρονται εἰς τὰ πλευρὰ τῶν λόφων,
αἱ μέλισσαι τὰ ἔργα των ἀρχίζουν με σοφίαν.
Ῥόδα καὶ ἴα κατακτοῦν τῆς ἐρημίας τὸν ζῆφον
καὶ τὸν ἀέρα πλημυροῦν με θείαν εὐωδίαν.

Ὅλη ἡ φύσις ἱλαρὰ καὶ εὐχαρὶς κινεῖται,
πᾶν κτίσμ' ἀρχίζει τακτικὰ καὶ μίαν ἐργασίαν,
Καὶ πᾶν παιδί παράδειγμα πῶς νὰ ἐπιμελῇται
ἔχει ἀπὸ τὰ κτίσματα κ' ὠραίαν νοουθεσίαν.

Τώρα εἰς τῆς Ἀνοιξέως τὸ στάδιόν του πρέπει
εἰς τρίτους τῆς μαθήσεως μετὰ χαρᾶς νὰ τρέχῃ.
Τὰ ποταπὰ καὶ ἀγενῆ παιγνίδια νὰ βλέπῃ
μ' ἀποστροφὴν καὶ διαρκῶς ἀπὸ αὐτὰ ν' ἀπέχῃ.

Ἡ Ἀνοιξὶς τοῦ βίου του ὀγλήγορα περνάει,
καὶ ὁ χειμὼν τοῦ γῆρατος ἀκολουθεῖ ἐν τάχει.
Ὁ ὀκνηρὸς, ὁ ἀμελής, στὸ γῆρας του πεινάει,
ἄφθονα δ' ἐπιμελής τὰ πρὸς τὸ ζῆν του θάχῃ. Δ. Α.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑ ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΝΟΙΞΙΝ.

Μὲ κελαδήματα πτηνῶν, με μυροβόλα ἴα,
Πάλιν μὰς ἦθ' ἢ Ἀνοιξίς, ὃ φίλτατα παιδία.
Πάλιν τὰ ἄνθη στὸς ἀγρούς, ἀνθοῦν καὶ πρασινίζουν,
Καὶ τὴν εὐωδίαν των ὁσμῆν, παντοῦ διασκορπίζουν.
Τ' ἀρνάκια με βελάσματα, καὶ τὰ πουλὰ με αἶνους.
Τὸν Ποιητὴν τοῦ συμπαντος εὐχαριστοῦν μ' ἐπαίνους.
Ἡμεῖς δὲ τὰ καλλίτερα, ἐξ ὧων τῶν πλασμάτων,
Ἄν καὶ ἀπολαμβάνωμεν πλειόνων χαρισμάτων,
Τί πρέπει ν' ἀποδώσωμεν, εὐγνωμοσύνης φόρον
Στὸν ποιητὴν μας καὶ Θεόν, ἄξια ἴσης δῶρον;
Ὡ, τίποτε δὲν ἔχομεν εἰμὴ μόνον καρδίαν.
Αὐτὴν ἃς τοῦ προσφέρωμεν με πᾶσαν προθυμίαν.
Κ' ἃς προσπαθῶμεν πάντοτε, νὰ τὸν εὐχαριστῶμεν,
Καὶ διὰ χάριν τοῦ Χριστοῦ, ἃς τὸν παρακαλῶμεν,
Νὰ ἦναι πάντοτε αὐτὸς προστάτης βοηθὸς μας,
Θέρος, Χειμῶνα, Ἀνοιξίν, μέχρι τοῦ γῆρατός μας.
Κ' ἀκόμη τοῦ θανάτου μας ἡ ὥρα δταν φθάσῃ,
Ἐνώπιόν του ὁ Χριστός, νὰ μὰς παρουσιάσῃ.
'Αθήνησι Ρ. ΚΑΡΑΝΤΩΝΗΣ.

ΠΑΡΑΔΟΞΟΣ ΠΡΟΚΛΗΣΙΣ ΕΙΣ ΜΟΝΟΜΑΧΙΑΝ.

Παῦλος ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Ῥωσσίας ὑποπτευθεὶς ὅτι ὁ συμμαχικὸς στρατός, μέρος τοῦ ὁποῖου ἀπετέλει καὶ ὁ ἰδικὸς του, ἐνίκητο, διότι Ἀγγλοὶ καὶ Αὐστριακοὶ εἶχον συνομώσει κατ' αὐτοῦ, τόσον ὠργίσθη κατ' αὐτῶν, ὥστε ἀφοῦ ὕβρισε τοὺς πρεσβευτὰς των, ἀπέσυρε καὶ τὸν στρατὸν του ἀπὸ τῆς συμμαχίας των, ἀφήσας αὐτοὺς νὰ μάχωνται μόνοι κατὰ τοῦ Ναπολεόντος.

Ἡ ὑπὸ τῶν Ἀγγλῶν κυρίευσις τῆς Μελίτης, μέγας ἀρχηγὸς τοῦ Τάγματος τῶν Ἱπποτῶν τῆς ὁποίας ἦτο αὐτός, τὸν ἐξώργισεν ἔτι περισσότερον, καὶ αἰφνης διέταξε νὰ δημοσιευθῇ ἡ ἀκόλουθος πρόκλησις — Ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Ῥωσσίας βλέπων ὅτι αἱ Δυνάμεις τῆς Εὐρώπης δὲν συμφωνοῦν, καὶ θέλων νὰ θέσῃ τέρμα εἰς πόλεμον, ὅστις κατερημῶνει αὐτὴν ἐπὶ 11 ἔτη σκοπεύει νὰ ὀρίσῃ μέρος, εἰς τὸ ὁποῖον θέλει προσκαλέσει ὅλους τοὺς ἄλλους ἡγεμόνας νὰ παλαίσωσι μετ' αὐτοῦ εἰς μονομαχίαν, φέροντες μεθ' ἑαυτῶν ὡς μάρτυρας τοὺς ἄλλων πεφωτισμένους ὑπουργοὺς καὶ ἱκανοὺς στρατηγούς των!»

Καὶ οἱ μὲν ἀδελφοὶ τοῦ ἡγεμόνος δὲν ἐδέχθησαν βεβαίως τοιαύτην πρόκλησιν, αἱ ἐφημερίδες ὅμως καὶ ἰδίως αἱ γελοιογραφικαὶ τὸν ἐσατύρισαν πολυτρόπως!

Ἡ τρέλα τοῦ αὐτοκράτορος Παύλου ἐφανερώθη καὶ διὰ τῆς ἐξῆς ἀστείας διαταγῆς του. Ὁ πρεσβευτὴς τῆς Ἀγγλίας διήλθεν ἐφ' ἀμάξης ἐξώθεν τοῦ παλατίου τοῦ Παύλου τροχάδην. Τοῦτο ὁ αὐτοκράτωρ ἐθεώρησεν ὡς προσβολὴν κατὰ τοῦ ἀτόμου του καὶ διέταξε νὰ ραβδισθῶσιν ὁ ἡνίοχος, οἱ ἵπποι καὶ ἡ ἀμαξαία! Ἀλλὰ